

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 2. De alijs visionibus divinæ essentiæ, & ad quem gradum pertingat
earundem claritas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT II.

De alijs visionibus Divinæ Essentiæ, & ad quem gradum pertingat earundem claritas.

Liquot annis post habitas alias duas hujusmodi visiones, cum quibusdam notabilibus circumstantiis. Atq; una doctrinam continet utilissimam: fuit verò talis.

§. I.

Dixit mihi Dominus: (anno 1618.) Anima vehementer es afflicta, veni mecum; ducamque te ad sanctum montem meum, & recreaberis à me in Domo Orationis meæ. Subito fui ducta in spiritu ad altum montem, ubi apparebat totus mundus, illuxitque cœlestis quædam lux instar momentanei fulguris, cujus adminiculo vidi immensitatem Divinæ Essentiæ, plurimum admirans tam immensam Majestatem. Dixit autem mihi statim DEUS: Bono esto animo, quia tibi altius est ascendendum; modicum enim vidisti respectu eorum, quæ tibi videnda supersunt. Et ducta sum ad alium altiorem montem, ubi adveniens alia longè major lux instar fulguris, mihi revelavit eandem Divinam Essentiam clariùs, siquidem tunc vidi multò plùs, quàm antea. Dixitque mihi Dominus: Confortare, quia adhuc te oportet altius ascendere. Et fui continuo ducta ad alium montem altiorem, qui videbatur pertingere ad fastigium supremi cœli, atque superveniente alià luce, per modum fulguris, longè tamen majore quàm priùs, vidi ipsam Divinam Essentiam, & perfectiones Divinas, ac secretissima judicia DEI, obstupescens tantam immensitatem; quin etià DEUS mihi, uniendo me secum, manifestavit mysterium Sanctissimæ Trinitatis. Semper tamen intrà me dicebam: O Domine, quàm incomprehensibilia sunt judicia tua,

quis illa poterit cognoscere? Responditque Dominus: Parvuli & humiles corde, qui propter me derelinquunt omnia, & solùm mihi placere fatagunt. Tum dixi: Si ita est, Domine, ego non potero: quia plena sum superbià, neque propter te quidquam derelinqui, nec aliquid facio; necdum enim me posuisti in sterquilinio sicut Jobum; atque si me in illo poneres, nescio quid essem factura. Et Dominus respondit: Exiguam haberes in me confidentiam, nisi cogitares, quòd, si te collocarem in sterquilinio sicut Jobum, tibi esset profutura hæc afflictio; siquidem ego tuis electis immitto afflictiones, juxta mea occulta judicia, sicut mihi videtur, præbendo ipsis auxilia, quibus ad illas sustinendas indigent.

§. II.

Post paucos deinde menses (in Decembri anni 1618.) dum aliquando agerem cum DEO modo ordinario, quòs soleo, dixit mihi Divina Majestas: Anima, quid nunc facis? Vellēsne ire mecum? Auditis his Domini verbis, fui mihi quodammodo erepta. Et Divina Majestas mihi iteratò dixit: Anima, considera, an velis mecum ire. Tum, quasi expergileret, redij ad me, vehementer optans comitari meum Dominum, & dixi: Domine mi, ac DEUS mi, eamus, volo enim te sequi. Responditque Dominus quàm amabilissimè: Sit ita, licet, veni mecum. Et mea anima se continuo reperit in illa cœlesti Jerosolyma cum suo DEO, ibique immersa & immersa in illud immensum mare Divinæ Essentiæ, non inveniebat, ubi innateretur, eratque à se ipsa abalienata, & Divinis illis aquis atque tenebris Divinitatis obruta, ubi apprehendendo Divinam Magnitudinem, quantum ipsi erat possibile, non tamen poterat illam comprehendere, eò quòd

quod esset magis ac magis infinita. Sic demeritæ & obrutæ in hac DEI infinitate, ut sibi videretur viribus deficere, Dominus dixit, quasi ipsam alloquendo quàm spiritualissimè: Eja, Anima, noli deficere, confortare, & ascende uno gradu altiùs. Ascendit mea anima uno gradu altiùs, sicut dixerat Dominus, ubi illi fuit ostensa maior immensitas ac magnitudo DEI, & quiddam ampliùs, quàm hoc. Iterum, dixit DEUS secundo: Anima, conscende alium gradum altiorem, & noli deficere. Mea anima conscendit aliam maiorem altitudinem Divinæ illius Essentiæ, & obscuræ cognitionis Divini Esse sui DEI, ubi sibi jam videbatur profus viribus destitui, in istis ascensionibus, atque conjunctione cum suo DEO. Subitò illi fuit communicatum à DEO clarum & illustre lumen, quo ita erat transformata in DEUM, ut esset similis lucidissimo Soli, sicut dum Sol suo calore ac radijs potenter ferit fenestram vitream, vel clarissimum speculum, ut videatur illud in se transformare, ipsique communicare suum calorem & lumen, ideoque appareat similis Soli. Ex ea Divina altitudine est à Domino deducta per eosdem gradus, per quos cum ipso ascenderat, donec ipsam reponeret in primo, ubi illam secum diverso modo univit, tradiditque Angelis, à quibus fuit deducta ex ea altitudine Cœlorum, & restituta suo loco. Atque licet privata fuerit lumine & claritate, sibi à DEO communicata, per multas tamen horas retinuit accidentia illius Divinæ lucis, nimirum calorem & splendorem.

§. III.

Alia vice (in Majo 1616.) dum dicerem Domino, nè, cum tantam sentiam difficultatem, in declarandis rebus, quæ continebantur in mea anima, mihi communicaret res tam sublimes, respondit Divina Majestas: se potius cogitare de communicandis mihi rebus sublimioribus, ac difficultatibus, quas non possem exponere, id enim se velle, ex suis occultis judicijs. Et hoc dicto me immerfit in profundissi-

mam abyssum suæ immensæ Essentiæ, ubi tam multum vidi & cognovi, ut mihi enarrata hætenus visiones fuerint visæ similes aspectui, quo videtur immensitas maris superficie tenus, ista verò illi, quo aliquis ingressus in profunditatem maris videret thesauros intus reconditos.

His visionibus adeò immutatur animà, ut sibi videatur tota esse alia, & vivere novâ vitâ spirituali, prorsus diversâ ab ordinaria. Sicut, si quæpiam rustica, nata & educata in suo pago, assueta tibus, & pronuntiationi ac moribus ibi usitatis, de repente adduceretur ad aulam, & palatium Regis, atque omnia illam ipsi auferrentur ingeneratâ illi novâ naturâ, & novâ gratiâ, ac modo novo loquendi & intelligendi, penitusque diversâ morum Civilitate; ita suo modo, quemadmodum ego rem ruditer possum explicare, fit in mea anima.

§. IV.

Antequam ulterius progrediamur in istis visionibus, juverit animadvertere quoad id, quod Venembalis Marina subinde dicit, se vidisse clarè Essentiâ & faciem DEI Trini & Unius, ipsam Beatitudinem Sanctorum, & modum, quo se hæc omnia habent, fuisse illam à me interrogatam, an loqueretur de ea claritate, quâ DEUM vident Beati, & S. Paulus illum ex speciali privilegio, ut quidam Sancti dicunt, vidit in suo mptu, an verò id intelligeret de alia minore claritate, licet in se magna, quam compatitur presens status Viatorum mortalium? Cui mea quæstioni scripto respondit, sequentibus verbis: Dico, lumen & claritatem meæ animæ, quâ cognovit ista mysteria, fuisse tantam, quantæ est capax, dum vivit in carne mortali, ita tamen, ut haberim cognitionem valdè distinctam & claram. Bene scio, me idem videre, quod vident incolæ cœlestis Jerosolymæ, tam multum tamen, atque eo modo, quo ipsi id vident, tunc non revelatur meæ animæ: quamvis alias, quando vidi quorundam Sanctorum Beatitudinem, quâ sunt prædictæ illorum animæ, ejusdemque causam, quæ est ipse DEUS, comparando illam

cum eo, quod experior, quando mihi Divina Majestas revelat magnitudinem suæ Divinæ Essentiæ, mihi videretur profus idem, quod illis revelatur. Et verò existimo, me semel atque iterum non procul abuisse, ab illa extraordinaria visionis claritate, de qua Vestra Paternitas loquitur, dū adfert pro exemplo S. Paulum, quando fuit raptus ad tertium cœlum. *Hoc respondit ad meam interrogationem, & cum illi dixissem, ut ageret cum suis sanctis Angelis, an aliquâ tali occasione vidisset DEUM eo modo, quo ipsi illum vident, nunquã reperit opportunitatem id interrogandi, neque enim est in ipsius potestate, conferre cum*

illis, quidquid opatur, eam forte ob causam, quod illam DEUS noluerit magis quonã hoc illuminare, quã dictum sit. Quod verò dicit de visione simili visioni S. Pauli, non asserit tam asseveranter & firmiter, sicut alia; sed cum sit tam magnum illud lumen, videtur esse ipsa claritas gloriæ, quamvis ad ipsam non pertingat. Verum, quia est possibile DEO, valdeq; probabile, collatum fuisse istam gratiam quibusdam Sanctis in hac vita; permitto pro Lectoris affectui, ut iudicet, contuleritne illam isti sua famula, id quod ipsius verba indicare videntur. Atq; si hoc unquam evenit, evenerit in visione Divinæ faciei, qua mox referetur.

CAPUT III.

Quomodo illi DEUS manifestaverit alio modo suam Divinam Essentiam, & Faciem, ac Trinitatem Personarum, & nonnulla sua attributa, atque de modo pertingendi ad tam sublimem communicationem.

§. I.

DUm aliquando agerem cum DEO (in Septembri anni 1619.) vidi me ipsam, & interiora meæ animæ, acsi referaretur porta aliqua clausa, ubi repositæ essent multæ res valde pretiosæ. Quare vehementer obstupescens, conspexi intrâ me omnia mysteria jam descripta, quæ DEUS operatus est in mea anima, & erant digesta quàm ordinatissimè ac elegantissimè. Elevavi oculos mentis, & vidi totam Beatissimam Trinitatem contèplantem attentè, & cum approbatione totum illud opus, ac mysteria, quæ operata fuerunt suâ manu in mea anima: quam visionem multò magis obstupui. Tum dixit Dominus modo quodam mirabili: Bonum est opus, quod peregi in ista anima. Deinde conjectis oculis in meos Dominos Angelos, dixit illis: Adducite ad me istam animam, ducetis enim illam mecum, quò ego vobis mandavero, ut modi-

cùm quiescat, fruaturque me. Et fui subito ab illis arrepta, ac in momento translata ad cœlestem Jerosolymam, & constituta apud radicem magni ac alti montis argenti & auri, ac pretiosorum lapidum, ubi mihi dixerunt: Anima, esto bono animo, hæc enim sursum, per istum montem, quem vides, tibi est ascendendum, nos autem te juvabimus. Accidit mihi id difficile, quia mihi videbatur asper & arduus ascensus, tandem tamen animata à sanctis Angelis incepti ascendere, ipsis adjuvantibus. Perveni ad cacumen illius sancti montis, ubi juxta quosdam altos & mirabiles muros modicum stetimus, quia sancti illi Angelis & meus Custos ægrè poterant, propter meam debilitatem progredi ad majorem & eminentiorem altitudinem. Iterum denique, DEO opitulante, sunt profecti volatum seu ascensum mysticæ, ad quoddam munitissimum, & valde altè castellum, in quo mea anima usque actò fuit absorpta, ut existimaret, se non posse amplius inde abire, destituereturque viribus, in ea DEI immensitate. Postquam hoc